

[Knud Kristensen.]

skud! Hvad var det andet end en Præmiering fra det offentlige Side af dem, som havde skaffet sig den største Gæld?

Men hvorledes kan Regeringen da gaa hen og behøjde Landbrugerne, at de skaffer sig Gæld, naar den ved næsten alle Forslag og Foranstaltninger favoriserer dem, som har gjort dette, og straffer dem, der ikke har gjort det? Der er her en Modsigelse mellem Forkyndelsen og den Politik, man gennemfører.

Men det afgørende for Beskæftigelsen er slet ikke, om man har en større eller mindre Formue, det afgørende er, om det Arbejde, der skal udføres, kan betale sig. Hvis det kan det, hvis der ligger en Forretning deri, udvider man eller opretholder i hvert Fald Bedriften og sætter Arbejdere ind til Udførelse af det Arbejde, som kan betale sig. Men naar hver enkelt Arbejdsdag giver Underskud, saa er det ganske klart, at man indskrænker sig mest muligt, indskrænker Arbejder-Tallet til det mindst mulige og sætter Vederlaget for dette Arbejde ned til det mindst mulige.

Angaaende det, som Landbrugets selvstændige Udøvere i de senere Aar har faaet i Løn, har jeg tidligere fra denne Plads nævnt nogle Tal. Der er nu kommet et foreløbigt Regnskab til fra Landøkonomisk Driftsbureau, og jeg finder det derfor nyttigt at gøre nogle Bemærkninger om den Timeløn, de selvstændige erhvervsdrivende inden for Landbruget kan opnaa for deres Arbejde. Paa Grundlag af en Families samlede Fortjeneste og ved en skønsommæssig Beregning af, hvor lang Tid de arbejder, er jeg kommet til det Resultat, at i Landbrug under 10 ha har hele Familien gennemsnitlig i de sidste 4 Aar haft ca. 37 Øre i Timen. Paa Ejendomme paa 10—50 ha har hele Familien haft ca. 27 Øre i Timen, og paa de større Brug har der endogsaa været Minus.

Naar man stiller Landbrugets Udøvere under saadanne Vilkaar, naar en hel Families Arbejde i 1 Time ikke kan betales med mere end, skal vi sige, gennemsnitlig 30 Øre, saa er det da ganske givet, at man ikke kan give en Mand 5—6 Gange saa meget for at udføre det samme Arbejde, for saa bliver der jo til sidst slet ingenting til Familien selv at leve af.

Det er disse Forhold, der gør, at Arbejdsløsheden stiger; det er disse Forhold og Produktionsvilkaar inden for Landbruget, som gør, at der er for lidt Beskæftigelse; det er det, der gør, at Strømmen gaar til Byerne. Jeg er ikke af den Opfattelse, som er kommet til Orde her, at dette væsentlig er Social-

reformens Skyld. Jeg synes heller ikke, man har paapeget de Bestemmelser i Socialreformen, som skulde bevirke denne Strøm fra Land til By. Man har sagt i Almindelighed: Nu har vi faaet Socialreformen, Strømmen gaar til Byerne — ergo maa det være Socialreformens Skyld. Det forekommer mig dog, at man maa paavise Bestemmelser i Loven, som kan have denne Virkning. Jeg har ikke hørt, at saadan Paavisning har fundet Sted, og jeg tror heller ikke, der findes saadanne Bestemmelser.

Jeg vil indrømme, at Administrationen maaske kan have nogen Indflydelse her, og jeg skal ikke sige, at Administrationen alle Steder har været, som den burde være, jeg vil næsten sige tværtimod. Jeg indrømmer, at der har været enkelte Omraader og enkelte Steder, hvor den efter min Opfattelse ikke har været rigtig og har kunnet have noget af denne Virkning. Men ellers tror jeg det ikke. Jeg tror, at den afgørende Aarsag er Erhvervsvilkaarene ude paa Landet. Det er ganske klart, i hvert Fald for mig, at naar over en Trediedel af Befolkningen lever under saadanne Vilkaar, produktionsmæssigt og lønmæssigt, som jeg her har skildret, vil Befolkningen forlade disse Egne og disse Produktioner og strømme til Byerne, hvor Lønniveauet er højere, hvor Understøttelserne er højere, og hvor der maaske gives mere offentligt Arbejde. Og jeg tror ikke, nogen Magt paa Jorden, hvis da ikke vi skal indføre Stavnsbaand, kan forhindre, at denne Strøm fortsættes, saa længe disse Erhvervsvilkaar findes paa Land og i By.

Derfor vil jeg henstille til den højtærede Regering, om den ikke nu kunde tænke sig Muligheden af at gaa ind i en Politik, som virkelig skaffede økonomisk Ligevægt og Ligeret til Veje mellem Landbruget, Eksporterhvervene i det hele taget, og dem, der arbejder for Hjemmemarkedet. Vi har jo haft Udtalelser nok. Saaledes sagde den højtærede Landbrugsminister forleden Dag over for det kommunistiske Medlem, at det var en meget lille Løn, som f. Eks. det af producere Kød kunde give. Deri er vi fuldstændig enige. Men gør da Landbrugsministeren noget for at hæve denne Løn? Ikke det mindste, han gør noget for at trykke den ned. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen talte en anden Dag om, at vi maatte tage op til samlet Overvejelse, hvordan disse Forhold kunde rettes. Jeg synes egentlig, vi har overvejet tilstrækkeligt, jeg synes, man nu maa være nogenlunde klar over, hvad det er, der er i Vejen.